

AUTORKA BESTSELLEROVÝCH ŘAD MĚSÍČNÍ KRONIKY A RENEGÁTI

MARISSA MEYEROVÁ

Zlatá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

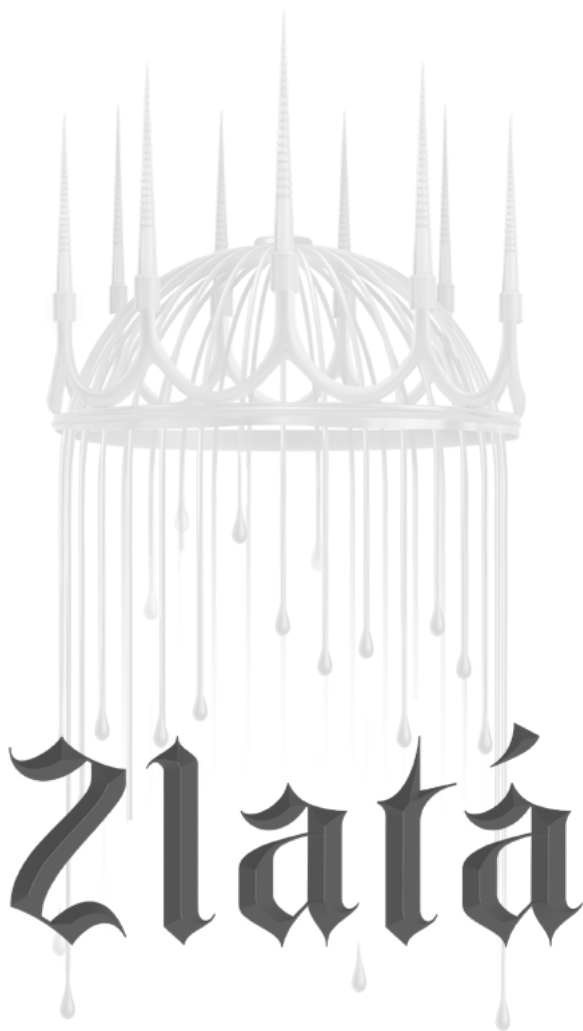
Marissa Meyerová

Zlatá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MARISSA MEYEROVÁ

EGMONT

Pro Jill a Liz

Deset společných let a 15 knih

Vaše neutuchající podpora, povzbuzování a přátelství jsou
mnohem cennější než zlato.

Dobrá. Povím vám příběh o tom, jak se to doopravdy stalo.

Zaprve byste měli vědět, že to nebyla vina mého otce. Ani smůla, ani lži. A rozhodně ne prokletí. Vím, že někteří mu to budou dávat za vinu, ale měl s tím pramálo společného.

A chci, aby bylo jasno, že to tak úplně nebyla ani moje vina. Ani smůla, ani lži. A rozhodně ne prokletí.

No...

Možná jen pár lží.

Měla bych však vyprávět od začátku. Od skutečného začátku.

Náš příběh započal o zimním slunovratu před devatenácti lety během vzácného Nekonečného měsíce.

Nebo bych spíš měla říct, že doopravdy vlastně dávno předtím, kdy stvůry volně procházely závojem, jenž je dělil od smrtelníků, a kdy se dokonce i démoni dokázali zamilovat.

Pro naše účely však stačí, že to začalo onoho Nekonečného měsíce. Nebe bylo ocelově šedé a vůkol zuřila bouře doprovázená mrazivým vytím loveckých psů a bušením kopyt. Objevil se divoký hon, ale letos nehledali jen ztracené duše, zmatené opilce a zlobivé děti, které si postavily hlavu zrovna v tu nejnešťastnější dobu. Tenkrát to bylo jiné, neboť Nekonečný měsíc nastane jen tehdy, když se zimní slunovrat prolne s nejjasnějším úplňkem. Pouze té noci na sebe musí velká božstva vzít svou zvířecí podobu. Ohromnou. Mocnou. A téměř nepolapitelnou.

Pokud však máte dost štěstí nebo schopností, abyste takovou kořist ulovili, božstvo vám bude muset splnit přání.

A po tom Král duchů té noci toužil. Po přání. Jeho ohaři vyli a pláli, když stíhali jedno z těch příšerných stvoření. Sám Král duchů vystřelil šíp, který netvorovi probodl obrovské zlaté křídlo. Byl si jist, že přání je jeho.

Jenže netvor, ač zraněný, se díky své nevýslovné síle a kráse dokázal z obklíčení loveckých psů osvobodit. Uprchl hluboko do Aschenského lesa. Lovci se za ním vydali, ale už bylo pozdě. Netvor zmizel, a jak se blížil úsvit, hon se musel stáhnout za závoj.

Ranní světlo se třpytilo na sněhové přikrývce a tak se stalo, že jeden mladý mlynář vstal dříve, aby zkontroloval řeku a mlýnské kolo, protože se bál, že brzy zamrzne. Tehdy si všiml, hluboko ve stínech mlýnského kola, že se tam skrývá netvor. Kdyby božstva mohla zemřít, umíral by. Zeslábl. Ze zakrváceného peří mu trčel zlatý šíp.

Mlynář, opatrný, vydešený, ale zároveň plný odvahy, k němu přistoupil a namáhavě šíp rozlomil a vytáhl. Jen co to udělal, proměnil se netvor v božstvo příběhů. Vděčně mlynáři za pomoc poděkovalo a nabídlo mu jediné přání.

Mlynář o něm dlouho přemýšlel, až se konečně přiznal k tomu, že se nedávno zamiloval do dívky z jeho vesnice, která má vřelé srdce a svobodnou duši. Přál si, aby jim božstvo přislíbilo silné a zdravé dítě.

Božstvo se uklonilo a řeklo, že se tak stane.

Příštího zimního slunovratu už byli mlynář s dívkou svoji a narodila se jim holčička. Opravdu byla zdravá a silná, čímž božstvo do puntíku splnilo jeho přání.

Jenže každý příběh zahrnuje protiklady. Hrdinu a padoucha. Světlo a temnotu. Požehnání a prokletí. A mlynář nevěděl, že božstvo příběhů je také božstvem lži.

Božstvem podvodů.

Dítě požehnané takovýmto kmotrem bude navěky označeno nedůvěryhodnými očima – bude mít černočerné zorničky se zlatým středem a osmi zlatými paprsky. Jako kolo štěstěny a osudu. Pokud jste moudří, víte, že to je ten největší podvod ze všech.

Díky tomuto podivnému vzhledu věděl každý, kdo dívku spatřil, že přišla do styku s prastarou magií. Když vyrůstala, často ji podezíráví vesničané kvůli zvláštním očím vyháněli, a zdálo se, že ruku v ruce s ní kráčí i neštěstí. Strašlivé zimní bouře. Žhavá letní sucha. Neúroda a zatoulaný dobytek.

A jedné noci zmizela bez vysvětlení i její matka.

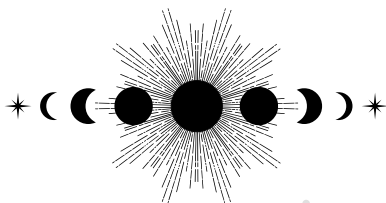
Vina za všechny tyto strašné věci se dala jednoduše svalit na zvláštní dítě bez matky a s bezbožnými očima.

Nejhorší ze všeho však byl zvyk, který si osvojila, jen co se naučila první slůvka. Když promluvila, vyprávěla ty nejprapodivnější příběhy, jako by nedokázala rozlišit pravdu a klam. Tyto příběhy a lži si začala vymýšlet sama, a i když je ostatní děti milovaly – pro jejich hravost a kouzla –, dospěli byli obezřetní.

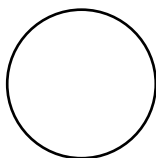
Je to rouhačka, říkali. Opovrženíhodná lhářka, což, jak všichni ví, je skoro stejně zlé jako být vrahem nebo člověkem, který se opakovaně k někomu sám zve na skleničku, ale nikdy to neoplatí.

Jinými slovy, dítě bylo prokleté a všichni to věděli.

*Možná jsem vás, když jsem s tímto příběhem začala, trochu oklamala.
Když se tak za tím vším ohlížím, asi to byla trochu otcova chyba. Nejspíš
měl být chytřejší a nezahrávat si s božstvy.
Přeci jen... Vy byste to udělali?*

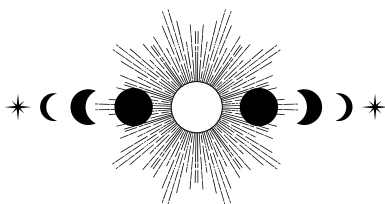

Nový rok

SNĚŽNÝ MĚSÍC

KAPITOLA 1

Madam Sauerová byla čarodějnice. Opravdová čarodějnice – ne jako když malicherní lidé použijí toto slovo k označení nepříjemné ženy s divokým vzhledem, i když to by u ní taky platilo. Ne, Serilda věřila tomu, že madam Sauerová před ostatními ukrývá starodávnou sílu a ráda si za úplňků povídá s duchy.

Neměla o tom skoro žádné důkazy, spíš jen takové tušení. Ale co jiného mohla ta stará učitelka být – se svojí nevrlou povahou a zažloutlými, trochu špičatými zuby? (Při bližším pohledu opravdu nezaměnitelně připomínaly jehličky, aspoň když na ně v určitém úhlu dopadlo světlo nebo když si *zase* stěžovala na svou skupinku neschopných a lajdáckých školáků.) Lidé z města sice měli ve zvyku vinit z každého drobného neštěstí Serildu, ale ona byla chytřejší. Pokud za to vůbec někdo mohl, byla to madam Sauerová.

Určitě taky vařila lektvary z nehtů na nohou a přátelila se s alpským čolkem. Ohavným slizkým tvorem. To by k její povaze skvěle sedělo.

Ne, ne, ne. Nemyslela to vážně. Serilda měla alpské čolky ráda. Nikdy by jim nepřála nic tak strašného jako být duševně propojený s tou příšernou ženskou.

„Serildo,“ pronesla madam Sauerová se svým oblíbeným úšklebkem. Tedy... Serilda musela jen předpokládat, že nasadila svůj oblíbený úšklebek. Ve skutečnosti ji neviděla, protože ostýchavě klopila oči ke špinavé školní podlaze.

„Nejsi,“ pokračovala žena pomalu a ostře, „kmotřenkou Wyr-dith. Ani *žádného* jiného starého božstva, když už jsme u toho. Tvůj otec je sice vážený a ctnostný muž, ale nezachránil mýtického netvora poraněného během divokého honu. To, co vykládáš dětem, je... je...“

Nesmyslné?

Absurdní?

Docela zábavné?

„Zvrácené!“ vyprskla madam Sauerová a kapičky jejích slin zalétly až k Serildině tváři. „Co je tím učíš? Aby věřily, že jsi výjimečná? Že jsou tvoje historky darem božstva, když bychom je měli učit ctnostem upřímnosti a pokory? Stačilo, aby tě hodinu poslouchaly, a podařilo se ti zničit všechno, o co jsem se celý rok snažila!“

Serilda udělala grimasu a vteřinku čekala. Když už se zdálo, že madam Sauerové došla obvinění, otevřela ústa, zhluboka se nadechla a připravila se bránit – koneckonců to byl jen příběh a co o tom madam Sauerová vůbec ví? Táta jí tu historku sám vyprávěl, když byla malá, a ona si to ověřila v astrologických tabulkách. Toho roku opravdu byl Nekonečný měsíc – a letos v zimě nastane zase.

Ale to bude skoro až za celý rok. Celý rok si může vymýšlet vtipné příběhy plné fantazie, jimiž ohromí a vyděsí ta malá housátka, která musí navštěvovat tuhle bezduchou školu.

Chudinky.

„Madam Sauerová...“

„Ani slovo!“

Serilda pusu zase zavřela.

„Už jsem toho z těch tvých bezbožných úst slyšela dost na celý život!“ vykřikla čarodějnice a pak frustrovaně zafuněla. „Kéž by mě božstva ušetřila takové žáčky.“

Serilda si odkašlala a snažila se pokračovat tichým, rozumným tónem.

„Technicky vzato už nejsem žáčka. Zřejmě zapomínáte, že tu vypomáhám. Jsem spíš asistentka než studentka. A vy... musíte shledávat mou přítomnost nějak užitečnou, protože jste mi ještě nezakázala, abych sem chodila. Tedy... prozatím?“

Odvážila se zvednout zrak a s nadějí se usmála.

Neměla tu čarodějnici ráda a dobře věděla, že ona nemá ráda ji. Ale navštěvovat děti ve škole, pomáhat jim s úkoly a vykládat příběhy, když to madam Sauerová neslyšela, patřilo k těm pár věcem, které ji těšily. Kdyby jí madam Sauerová řekla, ať toho nechá, zničilo by ji to. Těchto pět dětí se na Serildu nedívalo jako na plíseň v jinak úctyhodné komunitě. Na rozdíl od ostatních lidí ve městě.

Ve skutečnosti se jich jen pár na ni odvážilo vůbec pohlédnout. Zlaté paprsky v jejích očích většinu lidí znervózňovaly. Někdy si říkala, jestli božstvo její duhovky označilo takhle schválně, protože se nemáte dívat ostatním do očí, když lžete. Serilda však nikdy neměla problém se někomu dívat do očí, ať už mu lhala, nebo ne. To všichni ostatní ve městě měli problém pohlédnout se do těch jejích.

Kromě dětí.

Nemůže je opustit. Potřebuje je. A chtěla věřit tomu, že i ony potřebují ji.

Navíc pokud ji madam Sauerová vyžene, bude si muset najít práci ve městě a jediné, co umí, jediné, co by byla schopná dělat, je... *předení.*

Fuj.

Madam Sauerová se však tvářila přísně. Chladně. Její výraz téměř hraničil se vztekem. Pod levým okem jí to škubalo, jasné znamení, že Serilda překročila mez.

Madam Sauerová prudce popadla březový prut, který mívala na stole, a zvedla jej.

Serilda se schoulila, ten instinkt v ní přetrval celé ty roky, kdy i ona byla jednou z žaček na téhle škole. Už léta jí nikdo nesešvihal hřbety rukou, ale stejně cítila štiplavou bolest pokaždé, když prut zahlédla. Pořád si pamatovala slova, které musela po každém švihnutí zopakovat.

Lhát je špatné.

Lhaní je dílo démonů.

Moje příběhy jsou lživé, takže jsem lhářka.

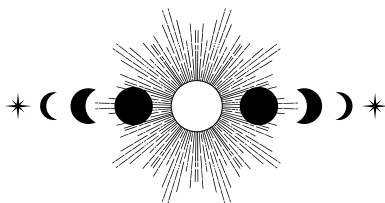
Nebylo by to zase tak hrozné, jenže když vám lidi nevěří, že mluvíte pravdu, časem vám nevyhnutelně přestanou věřit i v jiných

věcech. Že je nebudete okrádat. Že nebudete podvádět. Že jste zodpovědní nebo ohleduplní. Poškodí to vaši pověst ve všech ohledech, což Serilda považovala za nesmírně nespravedlivé.

„Nemysli si,“ řekla madam Sauerová, „že z tebe tu zvrácenost nevymlátím jen proto, že už jsi starší. Jednou moje žačka, navždy moje žačka, slečno Mollerová.“

Sklonila hlavu. „Odpustte mi. Už se to nestane.“

Čarodějnice si odfrkla. „Bohužel obě víme, že je to jen další lež.“

KAPITOLA 2

Serilda si cestou ze školy pevně přitáhla plášť. Pořád ještě bylo světlo – dost času dostat se domů do mlýna –, ale zima byla studenější, než co si pamatovala, sněhu téměř ke kolenům a podél cest byly nebezpečné ledové louže, kde předtím vozy rozjezdily sních na břečku. Než dorazí domů, bude mít promočené boty i punčochy a toho se děsila stejně, jako se těšila, že otec už zapálil dříví v krbu a ona si dá misku horké polévky a zahřeje si nohy.

Při těchto zimních cestách ze školy si přála, aby nebydleli tak daleko za městem. Připravila se na zimu, stáhla si kapuci a vyrazila vpřed. Se skloněnou hlavou a překříženými pažemi šla tak rychle, jak jen mohla, aniž by uklouzla na zrádném ledu číhajícím pod čerstvou přikrývkou měkkounkého sněhu. Čerstvý vzduch se mísil s vůní dřevěného kouře z blízkých komínů. Aspoň že už dnes v noci nemá sněžit. Výhrůžné šedivé mraky zmizely. Sněžný měsíc se ukáže v celé své kráse, a přestože to nebude tak viditelné, jako když se úplněk setká s rovnodenností, cítila kouzlo prvního novoročního úplňku.

Svět byl plný malých divů, když jste po nich pátrali. Což Serilda dělala neustále.

„Hon oslaví změnu kalendáře stejně jako my všichni,“ zašeptala, aby nemusela myslet na to, jak jí drkotají zuby.

„Po démonické jízdě budou hodovat na netvorech, které ulovili, a pít víno svařené s kořením a krví...“

Něco ji udeřilo tvrdě do zad, přímo mezi lopatky. Vyjekla, otočila se a podklouzla jí noha. Zapotácela se a přistála ve sněhovém polštáři.

„Mám ji,“ vykřikla radostně Anna. Následoval výbuch radosti a smíchu, jak se děti vynořily ze svých skrýší – pět postavíček zabalených ve vrstvách vlny a kožešin. Vyskákaly zpoza kmenů stromů, kol od povozů a přerostlého křoví zatíženého rampouchy.

„Co ti tak trvalo?“ zeptal se Fricz s připravenou sněhovou koulí. Anna vedle něj rychle plácala další.

„Čekáme na tvoje přepadení už skoro hodinu. Nickel už si stěžuje na omrzliny.“

„Je tu nemilosrdná zima,“ řekl Nickel, Friczovo dvojče, a přeskočil z nohy na nohu.

„Ale no tak, křikloune. Ani to malé děcko si nestěžuje, ty starý ňoumo.“

Gerdrut, nejmladší z nich, se k Friczovi otočila s dalším podrážděným úšklebkem.

„Nejsem malé děcko!“ vykřikla a mrskla po něm koulí. Mířila sice dobře, ale stejně mu se smutným křuchnutím přistála u nohou.

„To bylo přece jenom řečnické,“ prohlásil Fricz, který neměl k omluvě nikdy daleko. „Vím, že už jsi velká ségra a tak.“

To Gerdrut rychle uklidnilo, takže jen s pyšným odfrknutím ohrnula nos. Všichni v partě ji brali jako děcko nejen proto, že je nejmladší. Na svůj věk byla neobvykle malá a obzvlášť křehká. Na kulatých tvářích měla pihy a zdobily ji plavé prstýnky vlasů, které se nikdy nezacuchaly, i když se snažila udržet tempo s Anninou akrobacií.

„Jde o to,“ ozval se příkře Hans, „že tu mrzneme všichni. Nemusíš se chovat jako jediná umírající labuť.“ Ve svých jedenácti byl Hans z party nejstarší, proto rád hrál roli vůdce a ochránce ve škole. Ostatní mu tuhle roli rádi přenechali.

„Mluv za sebe,“ řekla Anna, rozpráhla se a poslala novou sněhovou koulí na opuštěné kolo od vozu na kraji silnice. Trefila se přímo doprostřed. „Mně zima není.“

„Jen proto, že tu poslední hodinu děláš hvězdy,“ zamumlal Nickel.

Anna se zašklebila, střelila po něm úsměvem, v němž chybělo mnoho zubů, a udělala kotoul. Gerdrut potěšeně vypískla – kotou-

ly byly jediný cvik, který už uměla – a rychle se k ní přidala. Obě za sebou nechávaly dlouhé stopy ve sněhu.

„A proč jste tak dlouho čekali jen na to, abyste mě přepadli?“ zeptala se Serilda. „Copak doma nemáte vyhřáté místo u krbu?“

Gerdrut přestala dělat kotouly a zastavila se v sedu a se sněhem ve vlasech.

„Čekali jsme, abys mohla dokončit ten příběh.“ Strašidelné historky měla ze všech nejradši, ale vždycky musela při poslechu schovávat nos v Hansově rameni. „O divokém honu a božstvu lží a...“

„Ne,“ zavrtěla Serilda hlavou. „Ne a ne a ne. Dneska mě madam Sauerová vyplísnila vážně naposledy. S vyprávěním příběhů jsem skončila. Počínaje dneškem už vám budu vykládat jen nudné novinky a ta nejobyčejnější fakta. Například... věděli jste, že zahráním určitých tří tónů na cimbál vyvoláte démona?“

„To si určitě vymýšlíš,“ řekl Nickel.

„Nevymýšlím. Je to pravda. Zeptejte se úplně kohokoli. Ach! A vampýra zabijete jediné tak, že mu dáte kámen do úst. To mu zabráni ohryzávat si vlastní maso, než mu pak useknete hlavu.“

„Takové vzdělání se někdy může hodit,“ pronesl Fricz s potměšilým úsměvem. Zvenčí sice byli s bratrem úplně stejní – měli stejné modré oči, načechrané plavé vlasy a doličky ve tvářích –, ale nikdy nebylo těžké je rozeznat. Fricz vždycky hledal problémy, kdežto Nickel pokaždé vypadal, že se stydí za to, že jsou příbuzní.

Serilda uvážlivě přikývla. „Mým úkolem je připravit vás na dospělost.“

„Pche,“ udělal Hans. „Hraješ si na učitelku, co?“

„Jsem vaše učitelka.“

„Ne, to nejsi. Jsi sotva asistentka madam Sauerové. Dovolí ti tam chodit jen proto, že umíš utišit ty maličké, když ona ne.“

„Myslíš nás?“ zeptal se Nickel a ukázal na sebe a ostatní. „My jsme ti maličcí?“

„Jsme skoro stejně staří jako ty,“ dodal Fricz.

Hans si odrkl. „Je vám devět. O celé dva roky míň než mně. To je celá věčnost.“

„Nejsou to dva roky,“ řekl Nickel a začal počítat na prstech. „My jsme se narodili v srpnu a ty...“

„No dobře, dobře,“ přerušila je Serilda, která tuhle hádku slyšela už mnohokrát. „Pro mě jste všichni maličcí a je načase, abych vaše vzdělání začala brát vážně. Čas příběhů skončil.“

Toto prohlášení vyvolalo sbor melodramatického úpění, sténání a proseb. Fricz dokonce padl tváří do sněhu a kopal nohama v rytmu, kterým mohl, ale také nemusel napodobovat Gerdrut, když měla špatný den.

„Tentokrát to myslím vážně,“ řekla Serilda zamračeně.

„To určitě,“ řekla Anna s hlasitým smíchem. Přestala dělat hvězdy a teď testovala svou sílu na mladé lípě tím, že visela na jedné z nízkých větví a pohybovala nohama dopředu a dozadu.

„Stejně jako minulé naposledy. A to předtím.“

„Ale teď to myslím vážně.“

Nepřesvědčeně na ni zírali.

Asi to bylo fér. Kolikrát jim už řekla, že je konec s vykládáním příběhů? Že se stane příkladnou učitelkou? A jemnou a upřímnou dámou už jednou provždy?

Nikdy to nevydrželo.

Jen další lež, jak řekla madam Sauerová.

„Ale, Serildo,“ řekl Fricz, sunul se k ní po kolenou a upíral na ni široké okouzlené oči, „zima v Märchenfeldu je příšerně nudná. Na co se budeme bez tvých příběhů těšit?“

„Na život plný těžké práce,“ zamumlal Hans. „Na opravování plotů a orání polí.“

„A předení,“ povzdechla si rozechvěle Anna, skrčila nohy, zahákla se o větev a nechala ruce a copy volně se houpat ve vzduchu. Větev hrozivě zaskřípala, ale ona to ignorovala. „Samé předení.“

Serilda si říkala, že Anna ze všech dětí nejvíc připomíná právě ji, hlavně od doby, kdy si začala zaplétat delší hnědé vlasy do dvou copů, což Serilda nosila po většinu života. Annina opálená plet však byla o pár odstínů tmavší než její a vlasy ještě neměla tak dlouhé. A navíc všechny ty chybějící mléčné zuby... jenom některé vypadly přirozeně.

Obě také sdílely společnou nenávist k předení vlny. Teprve osmiletá Anna se nedávno naučila toto řemeslo na rodinném kolovrátku. Serilda na ni pohlédla s patřičnou lítostí, když se o tom dozvěděla, a nazvala tu práci *tedium incarnate*. Děti to celý následu-

jící týden opakovaly, což Serildu bavilo, ale rozčílilo to čarodějnici, která všem dala hodinovou lekci o důležitosti poctivé práce.

„Prosím, Serildo,“ pokračovala Gerdrut. „Ty tvoje příběhy jsou taky jako předení. Protože z ničeho vytváříš něco krásného.“

„Gerdrut, no páni! To je chytrá metafora!“ řekla Serilda, ohromená, že Gerdrut napadlo takové přirovnání, ale to byla jen jedna z věcí, které na dětech milovala. Vždycky ji uměly překvapit.

„Máš pravdu, Gerdy,“ souhlasil Hans. „Serildiny příběhy přetvářejí náš nudný život v něco speciálního. Je to jako... jako bys předla ze slámy zlato.“

„Teď mi jen mažete med kolem pusy,“ zasmála se Serilda a upřela oči k nebi, které jim nad hlavami rychle tmavlo.

„Kéž bych dokázala příst zlato ze slámy. Bylo by to mnohem užitečnější než... nespřádat nic, jen hloupé příběhy. A motat vám hlavy, jak říká madam Sauerová.“

„Kašlat na madam Sauerovou!“ vyhrkl Fricz. Bratr po něm za hrubá slova střílel varovným pohledem.

„Friczi, pozor na jazyk,“ okřikla ho Serilda s pocitem, že je namísto ho trochu potrestat, i když si vážila toho, že se jí zastal.

„Myslím to vážně. Pár příběhů přece nikomu neublíží. Ona jenom žálří, protože nám umí vykládat jenom o mrtvých králích a jejich pitomých potomcích. Ta by nepoznala dobrý příběh, ani kdyby ji sám kouzl.“

Děti se smály, dokud větev, na které Anna visela, náhle nepraskla. Dívka spadla do hromady sněhu.

Serilda zalapala po dechu a pospíšila si k ní. „Anno!“

„Pořád žiju,“ řekla Anna. Byla to její oblíbená hláška a často měla důvod ji použít. Vyprostila se z listí na větvi, posadila se a zářivě na ně pohlédla. „Dobře, že tam Solvilde všechen ten sníh nahnul, aby zbrzdil můj pád.“ Se zachichotáním pohodila hlavou, až se jí vločky rozvířily kolem ramen. Jen co skončila, zamrkala na Serildu.

„Tak co? Dokončíš ten příběh, že jo?“

Serilda se pokusila nesouhlasně zamračit, ale věděla, že jí moc nejde chovat se mezi nimi jako dospělá.

„Vy si nedáte říct. A musím přiznat, že jste docela přesvědčiví.“ Vyčerpaně si povzdechla.

„No dobrá, dobrá. Rychle vám to povyprávím, protože hon se dneska vydá na vyjížďku a všichni se musíme dostat domů. Pojdte ke mně.“

Prošlapala cestu sněhem k malé pařezině, kde jim podloží ze suchého borového jehličí a nízké větve nabízely ochranu před chladem. Děti se kolem ní dychtivě shromáždily, našly si místa mezi stromy a pařezy a přitiskly se k sobě, aby se zahřály.

„Pověz nám víc o božstvu lži,“ řekla Gerdrut a přitiskla se k Hansovi pro případ, že by dostala strach.

Serilda potrásla hlavou. „Teď vám chci vyprávět jiný příběh. Takový, který se váže k úplňku.“ Ukázala k horizontu, kde zářil nový měsíc barvy letní slámy.

„Toto je jiný příběh o divokém honu, který jezdí jen pod úplným měsícem a řítí se krajinou se svými nočními koňmi a pekelnými psy. Dnes má hon jediného vůdce – zvráceného Krále duchů. Jenže před stovkami let ho nevedl Král duchů, ale jeho milenka Perchta, velká lovkyně.“

Vyprávění děti zaujalo a nakláněly se blíž s jasnými očima a širokými úsměvy. Serildu hřálo navzdory zimě její vlastní vzrušení. Cítila natěšenou atmosféru, protože i ona sama málokdy znala všechny zvraty a zákruty svých příběhů, než jí slova sklouzla z jazyka. V polovině případů se odhalením divila stejně jako její posluchači. Právě tohle se jí na vyprávění líbilo – neznat konec, nevědět, co bude dál. Bylo to pro ni úplně stejné dobrodružství jako pro děti.

„Ti dva se vášnivě milovali,“ pokračovala. „Jejich vzplanutí dokázalo rozbouřit nebesa a spustit blesky. Když Král duchů pohlédl na svou divokou milenkou, jeho černé srdce se tak dojalo, že se nad oceány zvedla bouře a horami otřásla zemětřesení.“

Děti se zašklebily. Obvykle při každé zmínce romantiky lamentovaly – dokonce i plachý Nickel a zasněná Gerdrut, které však Serilda podezírala z toho, že se v tom tajně vyžívají.

„Jenže jejich lásku hatil jeden problém. Perchta zoufale toužila po dítěti. Temným však v krvi koluje víc smrti než života, takže nemohou na svět přivést dítě. A tak nebylo možné toto přání splnit... nebo si to aspoň Perchta myslela.“ Oči se jí zatřpytily, jak se před ní příběh začal rozvíjet.

„Králi duchů to však trhalo prohnílé srdce, když viděl, jak se jeho láska trápí touhou po vlastním dítěti. Když plakala, z jejích slz se staly provazce deště, které smáčely pole. Když úpěla, její křik buřácel nad horami jako hromy. Král duchů už ten pohled nemohl snést, a tak se vydal na konec světa prosit u božstva plodnosti, aby vložilo do Perchtina břicha dítě. Ovšem božstvo Eostrig, které dohlíží na veškerý nový život, poznalo, že Perchta oplývá spíš krutosť než mateřskou láskou, a neodvážilo se vložit dítě do takového rodiče. Neoblomily ho ani prosby Krále duchů.

Proto Král duchů zamířil do divočiny a děsil se pomýšlení, jak špatné zprávy jeho lásku zklamou. Ale jak projížděl Aschenským lesem...“ Serilda se odmlčela a pohlédla každému dítěti do očí, aby viděla, jak jimi vibruje vzrušení a nová energie. V Aschenském lese se odehrávaly mnohé příběhy, nejen její vlastní. Byl zdrojem více pohádek, více nočních děsů a pověr, než mohla spočítat, zvláště tady v Märchenfeldu. Aschenský les ležel severně od jejich města, jen kousek za polnostmi, a jeho strašidelnou přítomnost vnímali všichni vesničané už od dětství, kdy vyrůstali s varováním, že v lese žijí nejrůznější bytosti – od těch hloupých a zlomyslných po podlé a kruté.

Ten název děti přímo očaroval. Už to nebyl jen vzdálený Serildin příběh o Perchtě a Králi duchů. Teď se odehrával na jejich prahu.

„Když Král duchů projížděl Aschenským lesem, uslyšel nepříjemné zvuky. Fňukání. Pláč. Vlhké, bublavé a nechutné zvuky, které si nejčastěji spojoval s vlhkými, bublavými a nechutnými... *děťmi*. Pak to uviděl, ubohé stvořeníčko sotva tak velké, aby se udrželo na buclatých nožkách. Byl to lidský chlapeček, od hlavy k patě pokrytý škrábanci a blátem. Volal svou matku. A Král duchů dostal ďábelský nápad.“

Usmála se a děti jí úsměv opětovaly, protože také vytušily, kam příběh směřuje.

Nebo si to aspoň myslely.

„A tak Král duchů chlapce zvedl za špinavou noční košili a schoval do velkého sedlového vaku. Pak vyrazil zpátky ke hradu Gravenstone, kde na něj čekala Perchta.

Dítě daroval své lásce a její radost zahořela jasněji než samotné slunce. Měsíce plynuly a Perchta o dítě pečovala jako královna. Brala ho na výlety do mrtvých bažin hluboko v lesích. Koupala ho

v sirných lázních a oblékala do kůží nejlepších netvorů, které kdy ulovila – do kožešin rasselbocka a peří stoppelhahna. Houpala ho ve větvích vrb a zpívala mu ukolébavky pro lepší spánek. Dokonce ho nechala vozit se na svém vlastním pekelném psovi, aby mohl doprovázet svou matku-lovkyni na dlouhých výjezdech. Po několik let byla spokojená.

Čas však plynul a Král duchů si začal všimát, že se jeho lásky zmocňuje nová melancholie. Jedné noci se jí zeptal, co se děje, a Perchta se smutným pláčem ukázala na svého chlapce – který už nebyl chlapčkem, ale šlachovitým, tvrdohlavým mladíkem – a řekla: Nikdy jsem si nepřála víc než mít vlastní děťátko. Ale toto stvoření už není moje dítě. Už z něj brzy bude muž. Už ho nechci.“

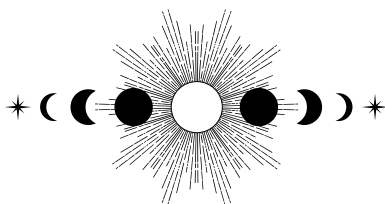
Nickel zalapal po dechu, zděšený představou, že matka, a zřejmě velmi oddaná matka, může říct něco takového. Byl to citlivý kluk a Serilda mu zřejmě ještě nezopakovala dost starých příběhů, které často začínají tím, že se rodiče nebo nevlastní rodiče chtějí zbavit potomků.

„A tak Král duchů odlákal chlapce zpátky do lesa slibem, že budou cvičit lukostřelbu a přinesou domů ulovenou drůbež na hostinu. Když však byli hluboko v lese, Král duchů vytáhl zpoza opasku dlouhou loveckou čepel, přiblížil se k chlapci zezadu...”

Děti se od ní zděšeně odtáhly. Gerdrut zabořila tvář do Hansovy paže.

„...a prořízl mu hrdlo a nechal ho tam vykrvácet.“

Serilda okamžik počkala, než pomine jejich šok a nevolnost, a pokračovala. „Pak se Král duchů vydal hledat novou obět. Tentokrát však ne divoké zvíře, ale další dítě, které daruje své lásce. A od té doby odnáší Král duchů na svůj hrad ztracené malé děti.“

KAPITOLA 3

Serilda už byla zmrzlá jako rampouch, když na druhé straně pole konečně zahlédla světlo z chaty, které vrhalo na sníh zlatavou záři. Noc byla jasná díky úplňku, a tak dobře viděla jejich malý domek, za ním mlýn a mlýnské kolo na břehu řeky Sorge. Ucítla vůni dřevěného kouře, který jí dodal novou energii, když spěchala přes pole.

Bezpečí.

Teplo.

Domov.

Trhnutím otevřela dveře, vpotácela se dovnitř a dramaticky vydechla úlevou. Opřela se o dřevěnou zárubeň a strhávala ze sebe promočené boty a punčochy. Hodila je přes místnost, kde s mokrým mlasknutím přistály u krbu.

„Mně... je... taková... zima.“

Její otec vyskočil z židle u krbu, kde zrovna látal ponožky.

„Kde jsi byla? Slunce zapadlo už před hodinou.“

„P-promiň, tati,“ zakoktala, pověsila si plášť na kolík u dveří a vymotala se ze šály.

„Kde máš palčáky? Neříkej mi, že jsi je zase ztratila.“

„Neztratila,“ vydechla a přitáhla si druhou židli blíž ke krbu.

Přehodila si nohu přes koleno a začala si masírovat prsty, aby se jí do nich vrátil cit.

„Zdržela jsem se s dětmi a nechtěla jsem je nechat po soumraku samotné, tak jsem je po jednom doprovodila domů. A dvojčata

bydlí až na druhé straně řeky, takže jsem musela jít k nim a zase zpátky... ale je skvělé být zase doma.“

Otec se zamračil. Nebyl starý, ale ve tváři se mu už dávno rýsovaly ustarané vrásky. Možná proto, že sám vychovával dítě, možná kvůli odrážení drbů zbytku obyvatel městečka, nebo možná proto, že byl vždy trochu ustaraný, ať už oprávněně, nebo ne. Když byla Serilda malá, hrála hru, kdy mu vyprávěla příběhy o nebezpečných rošťárnách, které prováděla, a bavila se jeho bezbřehou hrůzou, než se rozesmála a přiznala se, že si to celé vymyslela.

Teď chápala, že to nebylo zrovna hezké chování k tomu, koho má na světě nejradši.

„A rukavice?“ zeptal se.

„Vyměnila jsem je za semínka kouzelné pampelišky,“ řekla.

Zamračil se na ni.

Serilda se rozpačitě usmála. „Dala jsem je Gerdrut. Můžu se napít? Umírám žízní.“

Potřásl hlavou, něco si zamumlal a přistoupil ke džberu v koutě místnosti, kde rozpouštěli sníh. Z římsy nad krbem vzal naběračku, nalil trochu vody a podal jí ji. Byla ještě studená a chutnala, jako by jí hrdlem klouzala samotná zima.

Otec se vrátil k ohni a promíchal něco v závěsném kotlíku.

„Nelíbí se mi, když jsi venku sama – a ještě za úplňku. Dějí se různé věci. Ztrácejí se děti.“

Tomu se musela pousmát. Její dnešní příběh inspirovaly léta a léta otcových desuplných varování.

„Já už nejsem dítě.“

„Nejen děti. Našli se tu i chlapi, celí omámení, a mumlali něco o goblinech a nixech. Nemysli si, že takové noci nejsou nebezpečné. Myslel jsem, že jsem z tebe vychoval rozumnou dívku.“

Serilda se na něj zářivě usmála, protože oba věděli, že výchova založená na nevysychajícím proudu varování a pověr v ní spíše rozvíjela fantazii, než aby si vypěstovala pud sebezáchovy, o což se otec snažil.

„Jsem v pořádku, tati. Nikdo mě neunesl ani mě nikam nezatáhl žádný ghúl. Kdo by mě vůbec chtěl?“

Otec se na ni podrážděně podíval. „Každý ghúl by měl ohromné štěstí, že tě má.“

Serilda se naklonila a položila mu zmrzlé prsty na tváře. Škul sebou, ale neodtáhl se a dovolil jí, aby mu sklonila hlavu a vtiskla mu polibek na obočí.

„Kdyby nějaký přišel,“ pustila ho, „povím mu, že jsi to řekl.“

„Tohle není legrace, Serildo. Až budeš příště během úplňku předpokládat, že se zpozdíš, vezmi si raději koně.“

Odpustila si poznámku, že Zelig, jejich starý kůň, který fungoval spíš jako staromódní dekorace než jako užitečné farmářské zvíře, by stejně neměl šanci předběhnout divoký hon.

Místo toho odvětila: „Ráda, tati, pokud tě to uklidní. Ale teď se pojďme najíst. Voní to báječně.“

Otec vytáhl z police dvě dřevěné misky.

„Chytrá holka. Je lepší jít spát ještě před čarodějnou hodinou.“

Nastala čarodějná hodina a hon se hnál krajinou...

Tato slova zněla Serildě v hlavě, když prudce otevřela oči. Oheň v krbu dohořel na uhlíky a vrhal kolem jen slabounké světlo. Serilda měla postel v koutě přední místnosti už od nepaměti; otec si zabral jediný další pokoj v domě, který sdílel zadní zeď s mlýnem za nimi. Skrze dveře slyšela jeho hlasité chrápání a na chvíli ji napadlo, jestli se neprobudila leknutím právě kvůli tomu.

Poleno v krbu se náhle zlomilo a zhroutilo a na kamenné zdívo vyprskla sprška jisker, která rychle zčernala a pohasla.

A pak se ozval zvuk tak vzdálený, že si ho mohla jen představovat – nebýt ledově studeného prstu, který jí přejel po páteři.

Vytí.

Skoro vlčí, což nebylo neobvyklé. Jejich sousedi si dávali záležet na tom, aby ochránili svoje stáda před predátory, kteří se často kradli po okolí.

V tomto vytí však bylo cosi jiného. Cosi bezbožného. Cosi divokého.

„Pekelní psi,“ zašeptala si sama pro sebe. „Hon.“

S vykulenýma očima dlouho seděla v otřeseném tichu a poslouchala, jestli nepozná, zda se vytí blíží, nebo vzdaluje, ale teď už slyše-

la jen praskání ohně a neurvalé chrápání odvedle. Napadlo ji, jestli to nebyl jen sen. Jestli se někam nezatoulala její problematická mysl.

Sesunula se do postele a přitáhla si příkrývky až k bradě, ale oči nezavřela. Zírala na dveře, jejichž mezerami dovnitř pronikalo měsíční světlo.

Další zavytí a pak další, rychle za sebou, ji znovu vymrštilo do sedu a srdce jí bušilo. Tohle bylo nahlas. Mnohem hlasitější než předtím.

Hon se blížil.

Serilda se znovu přinutila lehnout si a tentokrát zavřela oči tak pevně, že měla staženou celou tvář. Věděla, že rozhodně neusne, ale musela to předstírat. Slyšela až příliš mnoho příběhů o vesničanech, které hon vylákal z postelí. Následujícího rána je našli, jak se chvějí v nočních košilích na okraji lesa.

Nebo, když neměli štěstí, je už nikdy nikdo neviděl. A ona a štěstí spolu příliš nevycházeli. Lepší je neriskovat.

Přísahala, že zůstane tam, kde je, ani se nepohne a bude sotva dýchat, dokud průvod duchů neprojde. Ať si najdou jiného nešťastného venkovana, na němž budou hodovat. Její touha po dobrodružství zatím není *tak* zoufalá.

Stočila se do klubička, svírala peřinu a čekala, až noc skončí. Ale že to bude skvělý příběh pro děti! *Samozřejmě, že je hon skutečný, na vlastní uši jsem ho slyšela...*

„Ne... Tužebko! Tudy!“

Vysoký a rozklepaný dívčí hlásek.

Serilda prudce otevřela oči.

Hlas byl naprosto čistý. Znělo to, jako by vycházel přímo z okna nad její postelí, které otec zatloukl na začátku zimy prknem, aby tam tolik netáhlo.

Hlas se ozval znovu, tentokrát ještě vyděšeněji: „Rychle! Už se blíží!“ Něco zabušilo do zdi.

„Snažím se!“ zakvílel další dívčí hlas. „Je zamčeno.“

Byli tak blízko, když kdyby Serilda mohla sáhnout skrze zeď, dotkla by se jich.

Vyděšeně si uvědomila, že ať je to kdokoli, snaží se dostat do sklepa pod domem.

Snaží se schovat.

At je to kdokoli, je lovná zvěř.

Neměla čas přemýšlet, ani ji nenapadlo, že to může být lest lovců, jak vylákat čerstvou obět ven. Jak ji vylákat z bezpečné postele.

Vymotala nohy z příkrývek a pospíšila si ke dveřím. Vmžiku si přes noční košili přehodila plášť a nacpala nohy do stále ještě promočených bot. Z police sebrala lucernu a chvíli zápolila se sirkou, než knot zaplátl plamenem.

Prudce otevřela dveře a zasáhl ji poryv větru a nápor sněhových vloček – a překvapené vyjeknutí. Nastavila lucernu ke dveřím do sklepa. U zdi se hrbily dvě postavičky, objímaly se dlouhýma rukama a mrkaly na ni obrovským očima.

Serilda jim oplátila stejně ohromený pohled. Věděla sice, že venku *někdo je*, ale nečekala, že je to ve skutečnosti spíš *něco*.

Ty bytosti nebyly lidé. Aspoň ne docela. Jejich oči byly obrovské černé tůně, tváře měly křehké jako kvítky brslenu, uši dlouhé a špičaté a trochu chlupaté, jakoby liščí. Končetiny měly protáhlé a štíhlé jako větve břízy a kůže se jim ve svitu lucerny zlatavě leskla – a té bylo vidět opravdu hodně. Navzdory tomu, že vládla krutá zima, jim pár kožešinek, které měly na sobě, zakrývalo jen o něco málo víc, než bylo třeba v rámci základní slušnosti. Vlasy měly krátké a ježaté a Serildy se zmocnil opojný úžas, když jí došlo, že to vůbec nejsou vlasy, ale chomáče mechu a lišejníku.

„Mechové panny,“ vydechla. Přes všechny příběhy o temných, o přírodních bytostech, všech možných strašidlech a ghúlech Serilda za celých osmnáct let nikdy nepotkala nikoho jiného než obyčejné, nudné lidi.

Jedna z dívek vyskočila na nohy a vlastním tělem zaštitila druhou, aby ji Serilda neviděla.

„Nejsme zlodějky,“ řekla ostře. „Nežádáme nic než přístřeší.“

Serilda sebou škubla. Věděla, že lidé lesnímu lidu hluboce nevěří. Byli považováni za podivné. Přinejlepším občas pomohli, ale také kradli a vraždili. Pekařova žena dodnes trvala na tom, že je její nejstarší dítě podvrženec. (At už to bylo jakkoli, z dítěte už byl dospělý muž, šťastně ženatý se čtyřmi vlastními potomky.)

Přes pole se rozlehlo další vytí a znělo to, jako by přicházelo zároveň ze všech směrů.

Serilda se zachvěla a ohlédla se, ale přestože bylo pole, které se táhlo daleko za mlýnem, jasně osvětleno úplňkem, žádný hon nikde neviděla.

„Petrželko, musíme jít,“ vyhrkla ta menší, postavila se a popadla tu druhou za paži. „Už jsou blízko.“

Petrželka divoce přikývla, ale nespustila ze Serildy zrak.

„Do řeky. Musíme zamaskovat náš pach, to je jediná naděje.“

Chytly se za ruce a otočily.

„Počkejte!“ vykřikla Serilda. „Počkejte.“

Položila lucernu vedle sklepních dvířek a natáhla se k dřevěné fošně, kde otec schovával klíče. Ruce už měla celé promrzlé, ale podařilo se jí rychle odemknout a dveře doširoka otevřít. Panny si ji podezíravě prohlížely.

„Řeka je teď v zimě pomalá a nahoře už bude zamrzlá. Tam ochranu nenajdete. Běžte dovnitř a podejte mi cibuli. Otrů ji o dveře. Doufejme, že tím přebiju váš pach.“

Civěly na ni tak dlouho, až si Serilda pomyslela, že se jejímu ubohému pokusu o pomoc vysmějí. Jsou to lesní lidé. Copak potřebují mizernou lidskou pomoc?

Jenže pak Petrželka přikývla. Menší panna – Tužebka, pokud jméno zaslechla správně – vlezla do černého sklepa a z jedné bedny jí podala cibuli. Nepadlo ani slovo vděčnosti. Mlčely. Jen co byly obě uvnitř, Serilda zabouchla dveře a prostrčila zámek západkou. Otrhala z cibule slupku a otřela jí dveře. Zaštípalo ji v očích, ale takovým drobnostem nevěnovala pozornost, stejně jako hromadě sněhu, který spadl ze sklepních dveří, když je otevřela, ani tomu, že stopy panen zavedou pekelné psy rovnou k ní domů.

Stopy... stopy.

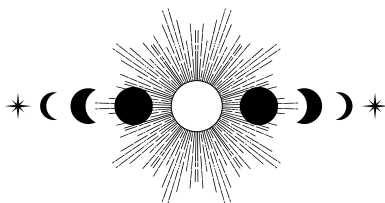
Otočila se a zadívala se na pole plná strachu, že zahlédne dvě cestičky stop, které vedou přímo k ní.

Nic však neviděla.

Všechno jí připadalo tak nereálné, že kdyby jí díky cibuli nepálily oči, myslela by si, že to byl jen mimořádně živý sen.

Vší silou cibuli zahodila. Se šplíchnutím přistála v řece.

Sotva vteřinku nato uslyšela vrčení.

KAPITOLA 4

Přihnali se k ní jako samotná smrt – běželi přes pole a ňafali a štěkali. Byli dvakrát větší než běžní lovečtí psi, které vídala, špičkami uší jí dosahovali skoro k ramenům. Těla však měli vyzáblá a zdálo se, že žebra každou chvíli probodnou chlupatou kůži. Z dlouhých tesáků jim visely provazce slin. Nejstrašnější však byl planoucí žár, který jim prosvítal z hrdel, nozder a očí – dokonce i z míst, kde byla prašivá kůže na kostech až příliš natažená. Jako by jim v žilách neproudila krev, ale samotné ohně Verlorenu.

Serilda měla sotva čas zaječet, než po ní jeden netvor skočil a chňapl jí čelistmi před obličejem. Obrovitánské pracky jí vrazily do ramen.

Zřítíla se do sněhu a instinktivně si rukama zakryla tvář. Pes přistál na všech čtyřech vedle ní a páchl sírou a hnílobou.

K jejímu překvapení do ní nezabořil zuby, ale čekal. Serilda se sice třásla, ale opovážila se vyhlédnout mezerou mezi pažemi. Psovi zaplály oči, jak se zhluboka nadechl a vzduch mu v kožnatém chřípí zažehl jako třísky. Na bradu jí skáplo cosi mokrého. Serilda vyjekla, pokusila se to otřít a nedokázala zabránit vyjeknutí.

„Nech toho,“ rozkázal hlas – tichý, ale ostrý.

Pes se stáhl a nechal Serildu být, celou rozechvělou a lapající po dechu. Jakmile si byla jistá, že je volná, otočila se a klopýtala k domu. Popadla lopatu, která ležela opřená o zeď, a prudce se obrátila. Srdce jí bilo jako o závod, jak se připravovala na to, že netvora praští.

Ted' už však nečelila psům.

Vzhlédla ke koni, který stál jen pár kroků od místa, kde před chvílkou ležela. Byl to skvrnitý válečný kůň s mohutnými svaly a nozdrami, z nichž vyfukoval velká oblaka páry.

Jeho jezdec tam seděl v měsíčním svitu, krásný a strašlivý zároveň, se stříbřitou kůží, očima barvy tenkého ledu na hlubokém jezeře a s dlouhými černými vlasy, které mu volně spadaly přes ramena. Měl na sobě jemně vypracovanou koženou zbroj se dvěma tenkými pásky na bocích, za nimiž byla vetknuta řada nožů a zatočený roh. Zpoza ramene mu trčel toulec šípů. Vyzařoval královskou auru a jistotu, že podřízené netvory plně ovládá. Jistotu, že může rozkazovat každému, kdo mu zkříží cestu.

Byl nebezpečný.

Byl úchvatný.

Nebyl sám. Stály tam ještě nejméně dva tucty koní, všichni černí jako uhl, ale s bíle planoucími hřívami a ocasy. Na každém seděl jezdec – muži, ženy, mladí i staří, někteří oblečení v nádherných šatech, jiní v otrhaných hadrech.

Někteří byli duchové. To poznala pod toho, že byly jejich siluety neostré proti nočnímu nebi.

Jiní byli takzvaní temní a oplývali nadpozemskou krásou. Nesmrtelní démoni, kteří kdysi dávno unikli Verlorenu a svému pánovi, božstvu smrti.

A všichni se dívali na ni. I psi odstoupili na pánův rozkaz a teď hladově přešlapovali za ostatními členy honu, kde čekali na další pokyny.

Serilda vzhledla k vůdci. Věděla, kdo to je, ale neopovažovala se to jméno vyslovit ani v myšlenkách, protože se děsila toho, že může mít pravdu.

Zadíval se na ni úplně stejně, jako se člověk dívá na zblešeného čokla, který mu právě ukradl večeři.

„Kudy šly?“

Serilda se zachvěla. *Jeho hlas*. Božský. Ostrý. Kdyby se obtěžoval zarecitovat báseň, ne jen prostou otázku, zůstala by jako lapená.

Ted' se jí však podařilo setřást ze sebe kouzlo jeho přítomnosti, vzpomněla si na mechové panny, které byly schované sotva pár metrů od ní ve sklepě, a na otce, který snad stále spal v domě.

Byla sama a soustředila se na ni pozornost bytosti, která byla spíš démon než člověk.

Váhavě odložila lopatu a zeptala se: „*Kdo* kudy šel, můj pane?“

Bezesporu je to šlechta, i v hierarchii temných, pokud nějakou uznávají.

Král, zašeptala jí mysl a ona ji umlčela. Tohle přece nemůže být pravda.

Jeho světlé oči se zúžily. Otázka mezi nimi dlouho visela v napjaté atmosféře, až se Serilda roztřásla. Pod pláštěm měla jen noční košili a prsty u nohou jí rychle mrzly.

Král duch... Ne, lovec, tak mu bude říkat. Lovec k jejímu zklamání na otázku neodpověděl. Kdyby odpověděl *mechové panny*, mohla by opáčit další otázkou. Proč loví lesní lid? Co s nimi chce dělat? Nejsou to netvoři, které může zabít, setnout jim hlavu a kůži si vyzdobit hradní síně.

Doufala, že tohle nemá v úmyslu. Jen z pouhého pomyšlení se jí sevřel žaludek.

Lovec však nic neřekl, jen jí hleděl do očí a jeho hřebec zůstával dokonale, nepřírozeně nehybný.

Další dlouhé mlčení už Serilda nemohla snést, zvláště v obklíčení duchů a příznaků, takže vyděšeně vykřikla.

„Ach, odpusťte mi. Stojím vám v cestě? Prosím...“ Ustoupila, udělala pukrle a mávla na ně. „Nevšímejte si mě. Jen jsem prováděla půlnoční sklizeň, ale ráda počkám, než projedete.“

Lovci se nepohnuli. Pár dalších koní, kteří kolem nich stáli v půlkruhu, zahrabalo ve sněhu kopyty a netrpělivě zafrkalo.

Po dalším dlouhém mlčení se lovec zeptal: „Máš v úmyslu se k nám připojit?“

Serilda polkla. Nepoznala, jestli to byla pozvánka, nebo výhrůžka, ale představa, že se *připojí* k této hrůzné společnosti a pojede s nimi na lov, ji naplnila čirým děsem.

Pokusila se nezakotkat, když odpověděla: „K ničemu bych vám nebyla, můj pane. Nikdy jsem se nenaučila lovit a v sedle se sotva udržím zpříma. Raději jeďte a já si budu dělat svou práci.“

Lovec naklonil hlavu a Serilda poprvé v jeho chladném výrazu vycítila něco nového. Něco jako zvědavost.

K jejímu překvapení přehodil nohu přes hřbet koně, a než stačila zalapat po dechu, přistál před ní.

Serilda byla ve srovnání s většinou dívek z vesnice vysoká, ale Král duch... lovec ji převyšoval skoro o hlavu. Měl nepřírozené proporce, dlouhé a štíhlé jako rákos.

Nebo jako meč. To je asi vhodnější přirovnání.

Ztěžka polkla, když k ní o krok přistoupil.

„Pověz mi,“ řekl tiše, „jakou práci tu máš, v tuto hodinu, v takovou noc?“

Rychle zamrkala, ale na děsivý okamžik k ní nepřicházela žádná slova. Nejenže nemohla promluvit, ale měla prázdnou i v mysli. Tam, kde se normálně nacházely příběhy, zkazky a lži, byla hlubina. Nicota, kterou nikdy dřív nezažila.

Tolik k předení zlata ze slámy.

Lovec k ní vysměvačně naklonil hlavu. Věděl, že ji nachytal. A teď se jí znovu zeptá, kde jsou mechové panny. Co může dělat jiného než mu říct pravdu? Jaké má možnosti?

Mysli. Mysli.

„Myslím, že jsi říkala... že něco sklízíš?“ pobídl ji s lehkostí v hlase, která byla stejně klamavá jako jeho mírná zvědavost. Byl to trik. Past.

Serildě se od něj podařilo odtrhnout pohled k místu, kde byly ve sněhu její vlastní stopy, jak toho večera spěchala domů. Z rozšlapaného sněhu trčelo pár zažloutlých stonků slámy.

„Slámu!“ vyhrkla, prakticky vykřikla, až se lovec zatvářil překvapeně. „Sbírala jsem slámu, samozřejmě. Co jiného, můj pane?“

Svraštil obočí. „Na novoroční noc? Pod Sněhovým měsícem?“

„Inu... jistě. Vždyť je to nejlepší čas. Tedy... ne zrovna přímo Nový rok, ale... úplněk. Jinak nemá správné vlastnosti na... předení.“ Polkla a poněkud nervózně dodala: „Ve... zlato?“

Absurdní prohlášení dokončila s drzým úsměvem, který jí lovec neoplatil. Upřel na ni pozornost, podezíravě, ale přesto... i jaksi zaujatě.

Serilda zkřížila ruce na prsou, aby se ochránila před jeho ostrým pohledem i před zimou. Teď už se začínala pořádně chvět, až jí drkotaly zuby.

Konečně lovec znovu promluvil, ale i když doufala, že řekne cokoliv, rozhodně to nebylo...

„Neseš na sobě znamení Huldy.“

Prudce se jí rozbušilo srdce. „Huldy?“

„Božstva práce.“

Zůstala na něj hledět. Samozřejmě, že věděla, kdo je Hulda. Ko-neckonců existovalo jen sedm božstev – nebylo složité si je zapamatovat. Hulda je božstvo veskrze spojované s dobrou, poctivou prací, jak by řekla madam Sauerová. Od farmaření po tesařství... a ze všeho nejvíc asi s předením.

Doufala, že noční temnota skryje její podivné oči se zlatými paprsky, ale lovec měl nejspíš zrak jako sova, noční predátor skrz naskrz.

Vyložil si její znamení jako kolovrat. Otevřela ústa a připravila se výjimečně říct pravdu. Že ji neoznačilo božstvo předení, ale spíše božstvo lži. Znamení, které viděl, bylo kolem osudu a štěstěny – nebo neštěstí, což byl rozhodně častější případ.

Bylo snadné se zmýlit.

Ale pak si uvědomila, že by takové znamení dodalo důvěryhodnosti její lži o sběru slámy, takže pokrčila rameny, jako by se za tuhle údajnou magii trochu styděla.

„Ano,“ řekla a hlas jí náhle zeslábl. „Dostala jsem Huldovo požehnání, než jsem se narodila.“

„Proč?“

„Moje matka byla nadaná krejčová,“ zalhala. „Darovala Huldovi jemně vypracovaný plášť a božstvo byl tak ohromeno, že matce řeklo, že její prvorozené dítě bude požehnáno zázračnou schopností.“

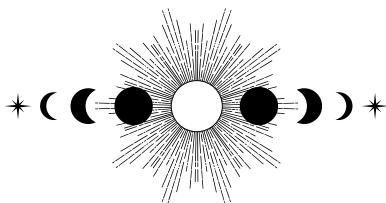
„Sprádáním zlata ze slámy,“ protáhl lovec nevěřicně.

Serilda přikývla. „Snažím se to ostatním moc nevyprávět. Dívky by mohly žárlit a mužů by se zmocnila chamtivost. Mohu vám věřit, že mé tajemství zachováte?“

Na kratičký okamžik se lovec zatvářil, že ho její prohlášení pobavilo. Pak se o krok přiblížil a vzduch kolem Serildy strnul a náhle byl velice, velice studený. Měla pocit, že se do ní zakousl mráz, a poprvé za celou dobu si všimla, že lovec nevydechuje žádnou páru.

Do brady ji zatlačilo cosi ostrého. Serilda zalapala po dechu. Měla vycítit, že vytáhl zbraň, ale neviděla ani necítila, že by se pohnul. Přesto to udělal a teď jí držel u krku lovecký tesák.

„Zeptám se znovu,“ pravil téměř sladce, „kde jsou lesní tvorové?“

KAPITOLA 5

Serilda vydržela lovcův bezcitný pohled a cítila se příliš křehká, příliš zranitelná.

A přesto její jazyk – ten pitomý, prohaný jazyk – rovnou spustil.

„Můj pane,“ řekla s náznakem lítosti, jako by ji mrzelo, že to musí vyslovit, protože tak zdatný lovec určitě nechce vypadat jako prostáček, „lesní tvorové žijí v Aschenském lese, západně od Velkého dubu. A... myslím, že trochu víc na sever. Aspoň tak to vyprávějí příběhy.“

Vůbec poprvé přelétl po lovcově tváři záblesk hněvu. Hněvu, ale také nejistoty. Nepoznal, jestli si s ním Serilda hraje, nebo ne.

Ani takový mocný tyran jako on nepozná, jestli Serilda lže.

Zvedla ruku a jemně mu položila prsty na zápěstí.

Při nečekaném doteku sebou škubl.

Ona sebou škubla kvůli tomu, jaká byla jeho kůže.

Sice měla sama studené prsty, ale stále v nich proudila krev a s ní i trocha tepla.

Lovcova ruka však byla jako led.

Bez varování se odtáhl a s tím zmizela i bezprostřední hrozba čepele.

„Nemyslím to neuctivě,“ dodala Serilda, „ale opravdu se musím vrátit k práci. Měsíc brzy zapadne a sláma už nebude tak vhodná pro předení. Ráda pracuji jen s nejlepším materiálem, pokud to jde.“

Serilda nečekala na odpověď a zvedla znovu lopatu i s kbelíkem plným sněhu, který rychle vysypala. Zvedla bradu a odvážíla se projít kolem lovce i jeho koně na pole. Zbytek honu se rozestoupil, aby jí udělal prostor, když začala odhazovat horní vrstvu sněhu a dostala se k polámané slámě pod ní; po podzimních žních tam zůstalo jen pár smutných stvolů.

A vůbec nepřipomínaly zlato.

Byla to směšná lež, že je dokáže v něco proměnit.

Serilda však věděla, že přesvědčit někoho o své nepravdě dokáže pouze s pořádným odhodláním. Proto zachovala vážnou tvář, začala trhat stébla holýma, mrznoucíma rukama a házet je do kbelíku.

Dlouho byly slyšet jen zvuky, které vydávala při práci, občasné zahrabání koňské podkovy a tiché vrčení psů.

Pak se ozval lehký, chraptavý hlas: „Slyšela jsem příběhy o Huldou požehnaných přadlenách, které dokázaly sprádat zlato.“

Serilda vzhledla k nejbližší jezdce. Byla to bleďá žena, na okrajích rozmlžená, s korunou spletených vlasů kolem hlavy. Měla na sobě jezdecké galoše a koženou zbroj s tmavě rudou krvavou skvrnou přes celou přední část tuniky. Bylo to nechutné množství krve – a bezpochyby pocházelo z hluboké rány na jejím hrdle.

Chvilí hleděla Serildě bezvýrazně do očí a pak se otočila ke svému vůdci.

„Věřím, že mluví pravdu.“

Lovec na její sdělení nereagoval. Místo toho Serilda poslouchala jemné křupání jeho bot ve sněhu, až stanul těsně za ní. Sklopila zrak a soustředila se na svůj úkol, i když ji sláma řezala v dlaních a bláto se jí dostalo za nehty. Proč ji nenapadlo vzít si rukavice? Když na ně však pomyslela, vzpomněla si, že je dala Gerdrut. Musí vypadat jako úplná hlupačka.

Sbíráš slámu, abys z ní upředla zlato. Vážně, Serildo. Ze všech pitomých, absurdních věcí, které jsi mohla říct...

„Je dobré vědět, že takový dar nepřijde nazmar,“ protáhl slova lovec. „Je to vskutku vzácný dar.“

Ohlédl se přes rameno, ale už se od ní odvracel. Mrštňně, jako rys ostrovid, se vyhoupl do sedla. Jeho kůň zafrkal.

Lovec se už na Serildu nepodíval a dal signál ostatním jezdcům.

Zmizeli stejně rychle, jako se objevili. Ozval se jen dusot kopyt, poryv sněhu a vytí pekelných psů. Přes pole se přehnaly zlověstné bouřkové mraky.

A pak vůkol nebylo nic než třpytivý sníh a kulatý měsíc, který se dotýkal horizontu.

Serilda rozechvěle vydechla a nedokázala uvěřit vlastnímu štěstí.

Přežila setkání s divokým honem.

Lhala do očí samotnému Králi duchů.

Jaká škoda, pomyslela si, že jí to nikdy nikdo neuvěří.

Počkala, dokud nezaslechla obvyklé noční zvuky. Praskání zmrzlých větví. Uklidňující bublání řeky. Vzdálené houkání sovy.

Nakonec se vrátila k lucerně a pomaloučku se odvážila otevřít sklepní dveře.

Mechové panny se vynořily ze sklepa a zíraly na Serildu, jako by jí za dobu, co ji neviděly, zmodrala kůže.

Serildě byla taková zima, že by se tomu ani nedivila.

Pokusila se o úsměv, ale s drkotajícími zuby to šlo těžko.

„Budete v pořádku? Najdete cestu zpátky do lesa?“

Vyšší panna, Petrželka, se ušklíbla, jako by ji taková otázka urazila.

„To vy lidé se pořád ztrácíte, my ne.“

„Nechtěla jsem vás urazit.“ Serilda pohlédla na jejich nestydaté kožešinky. „Musí vám být zima.“

Panna neodpověděla, jen se na Serildu upřeně dívala, zároveň zvědavě i podrážděně. „Zachránila jsi nám život a přitom riskovala svůj vlastní. Proč?“

Serildě se zachvělo srdce škodolibou radostí. Znělo to vážně hrdinsky, když se to takhle řeklo.

Ale hrdinové mají být skromní, takže jen pokrčila rameny.

„Nepřišlo mi správné, že vás lovili jako divokou zvěř. Proč po vás vůbec hon šel?“

Teď promluvila Tužebka, která zřejmě překonala plachost.

„Král duchů už dlouho loví lesní lid a všechny možné kouzelné bytosti.“

„Bere to jako sport,“ dodala Petrželka. „Nejspíš když lovíš tak dlouho jako on, není donést si domů obyčejného jelena zase takové terno.“

Serilda šokovaně pootevřela rty. „On vás chtěl zabít?“

Obě se na ni podívaly, jako by byla natvrdlá. Jenže Serilda si opravdu myslela, že je chce hon jen chytit. Což je určitě hrozné. Ale zavraždit taková půvabná stvoření jen pro zábavu? Z té představy se jí dělalo zle.

„Normálně máme vlastní způsoby, jak se před honem chránit a vyhnout se těm psům,“ vysvětlila jí Petrželka. „Když zůstaneme pod ochranou Pramáti křoviny, nemůžou nás najít. Ale dneska jsme se tam se sestrou nestihly před setměním vrátit.“

„Ráda jsem vám pomohla,“ řekla Serilda. „A můžete se u nás ve sklepeš schovat, kdykoli budete potřebovat.“

„Jsme tvými dlužnicemi,“ řekla Tužebka.

Serilda zavrtěla hlavou. „O tom nechci nic slyšet. Věřte mi. To dobrodružství za ten risk stálo.“

Panny si vyměnily pohled, a ať už mezi nimi proběhlo cokoli, Serilda pochopila, že se jim to nelíbí. Pak se však Petrželka rezignovaně zamračila, přistoupila k Serildě a v prstech si s něčím nervózně pohrávala.

„Každá magie vyžaduje platbu, aby svět zůstal v rovnováze. Přijmeš tento symbol výměnou za pomoc, kterou jsi mi dnes v noci poskytla?“

Serilda beze slova otevřela dlaň. Panna jí do ní spustila prsten.

„To není nutné... já rozhodně žádné *kouzlo* neudělala.“

Petrželka naklonila hlavu jako ptáček: „Víš to jistě?“

Než Serilda stihla odpovědět, přistoupila k ní Tužebka a sňala si z krku řetízek.

„A přijmeš tento symbol,“ řekla, „za pomoc, kterou jsi poskytla mně?“

Zavěsila řetízek na Serildinu nataženou dlaň. Visel na něm malý oválný medailon.

Oba šperky se v měsíčním svitu leskly jako zlato.

Opravdové zlato.

Musely mít obrovskou cenu.

Ale co s nimi lesní lidé dělají? Serilda si vždycky myslela, že pro ně drahé materiály nic neznamenají. Považovali lidskou posedlost zlatem a drahokamy za něco nechutného, dokonce odpudivého.

Možná právě proto jim nevadilo dary Serildě tak lehce předat. I když pro ni a jejího otce to byly poklady, jaké nikdy nedržela v ruce.

A přesto...

Zavrtěla hlavou a vrátila jim předměty v natažené ruce.

„Nemůžu si je vzít. Děkuju, ale... každý by vám pomohl. Nemusíte mi za to platit.“

Petrželka se mírně uchechtla. „Ty toho asi o lidech moc nevíš, když tomu věříš,“ řekla kysele. Ukázala hlavou k darům. „Pokud ty dary nepřijmeš, náš dluh nebude splacen a budeme ti muset sloužit, dokud ho nesplatíme.“ V očích jí varovně potemnělo. „Byly bychom radši, kdybys je přijala.“

Serilda stiskla rty, přikývla a sevřela šperky v dlani.

„Tak vám tedy děkuju,“ řekla. „Považujte dluh za splacený.“

Sklonily hlavy a celé to působilo vznešeně, jako by právě uzavřely smlouvu a podepsaly ji krví.

Serilda potřebovala snížit napětí, a tak k nim natáhla ruce.

„Mám pocit, že jsme se hrozně sblížily. Nechcete se obejmout?“

Tužebka na ni zůstala civět. Petrželka rovnou zavrčela.

Napětí se nesnížilo.

Serilda rychle stáhla ruce zpátky. „Ne. To by bylo divné.“

„Pojď,“ řekla Petrželka. „Pramáti bude mít starost.“

A jako vylekané srny odběhly a zmizely pod kopcem podél břehu.

„U všech starých božstev,“ zamumlala Serilda. „To tedy byla noc.“

Oklepala boty o stěnu domu, aby je zbavila sněhu, než do něj vstoupí. Tam ji přivítalo chrápání. Otec spal tvrdě jako svišť a vůbec ničeho si nevšiml.

Serilda vyklouzla z pláště a s povzdechem si sedla ke krbu. Přidala tam kus rašeliny, aby udržela oheň při životě. Ve světle uhlíků se naklonila a pohlédla na svou odměnu.

Jeden zlatý prsten.

Jeden zlatý medailon.

Když se v nich odrazilo světlo, všimla si, že je na prstenu značka. Erb, jaký vznešené rodiny otiskují do svých nóbl voskových pečeti.

Musela zaostřit, aby poznala, co na něm je. Zdálo se, že je to tatzelwurm, mýtický netvor, který vypadá jako had s kočičí hlavou. Jeho tělo se elegantně ovíjelo kolem písmene R. Serilda ještě nic podobného neviděla.

Zabořila nehty do zapínání medailonu a s cvaknutím ho otevřela.

Dech se jí radostí zastavil.

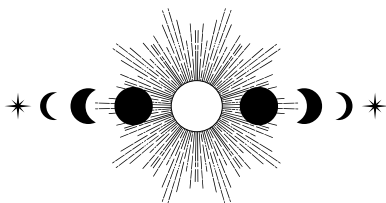
Čekala, že bude prázdný, ale uvnitř byl portrét – nejdrobnější a nejjemnější malba, jakou kdy viděla – zachycující rozkošné dítě. Bylo asi v Annině věku, nebo mladší, ale zjevně to byla princezna, vévodkyně nebo prostě někdo velice důležitý. Zlaté kudrny jí zdobily perlové šňůry a porcelánové tváře lemoval krajkový límec.

Královsky pozvednutá brada vůbec neladila s uličnickou jiskrou v očích.

Serilda medailon zaklapla a přetáhla si řetízek přes hlavu. Prsten si nasadila na prst. S povzdechem si zalezla pod peřinu.

Trochu ji uklidňovalo, že teď má o prapodivné noci alespoň důkaz. Kdyby však šperky někomu ukázala, stejně by si asi mysleli, že jsou kradené. Být lhářkou je zlé. Stát se zlodějkou je už jen přirozený vývoj.

Serilda ležela úplně probuzená, zírala na zlaté vzorce a plíživé stíny na stropních trámecích a svírala medailon v dlani.

KAPITOLA 6

Serilda někdy trávila celé hodiny přemýšlením o důkazech. O těch drobných stopách v příbězích, které dokázaly přemostit propast mezi fantazií a realitou.

Jaký měla důkaz, že ji proklelo Wyrdith, božstvo příběhů a štěstěny? Pohádky před spaním, které jí otec vyprávěl, i když se nikdy neodvážila zeptat, jestli jsou pravdivé, nebo ne. Zlatá kola na černých duhovkách. Neovladatelná touha mluvit. Matka, která neměla zájem vidět ji vyrůstat a odešla bez rozloučení.

Jaký má důkaz, že Král duchů vraždí děti, které se ztratily v lesích? Nijak pádný. Jen to, co se v okolí tradovalo. Vyprávění o strašidelné postavě, která číhá mezi stromy a poslouchá, jestli neuslyší vyděšený dětský pláč. Kdysi dávno, pradávno, jednou v každé generaci nebo tak nějak, se na okraji lesa našlo drobné tělo. Ta se sobě vzdáleně podobala a byla dočista obraná vranami. Rodiče však své ztracené dítě vždycky poznali, i po deseti letech. I když už z něj zbyla jen mrtvola.

Jenže v nedávné historii se to nestalo, takže to vůbec nebyl důkaz.

Nesmysl založený na pověrčivosti.

Jenže tohle bylo jiné.

Úplně jiné.

Jaký má důkaz, že zachránila dvě mechové panny, které lovil hon? Že přechytračila samotného Krále duchů?

Zlatý prsten a řetízek, které ji hřály na kůži, když se probudila.